

ÎNCHEIERE

08 august 2013

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu
Valentina Clevadi
Tamara Chișca-Doneva

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Sofroni Valeriu,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Asociației de Economii și Împrumut „Doltu” împotriva lui Sofroni Valeriu cu privire la încasarea datoriei,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 04 aprilie 2013, prin care a fost respins apelul declarat de către Sofroni Valeriu și menținută hotărârea Judecătoriei Fălești din 20 iunie 2012, prin care acțiunea a fost admisă parțial,

constată:

La 25 aprilie 2012 AEÎ „Doltu” a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Sofroni Valeriu cu privire la încasarea datoriei.

În motivarea acțiunii a indicat că la 23 februarie 2009 a încheiat cu pârâtul contractul de împrumut cu dobândă nr. 45, prin care Sofroni Valeriu a luat cu împrumut suma de 20000 lei, fiind stabilită dobânda de 31 % anual și termenul de rambursare de 11 luni, și anume până la 20 ianuarie 2010.

Sustine că la 01 ianuarie 2012, pârâtul îi datora suma de 11074 lei, formată din suma de 3329 lei cu titlu de împrumut, suma de 1892 lei cu titlu de dobândă și suma de 5853 lei cu titlu de dobândă de întârziere.

Menționează că prin Ordonanța Judecătoriei Fălești din 19 mai 2010, a fost dispusă încasarea din contul pârâtului în beneficiul său a datoriei în mărime de 11074 lei, însă încheierea dată a fost anulată ca urmare a demersului său.

Indică că la 09 octombrie 2009, pârâtul a stins parțial împrumutul, restituindu-i suma de 5594 lei, pe când cealaltă parte a datoriei nu a fost rambursată până în prezent.

Afirmă că încercările de a soluționa litigiul pe cale amiabilă au eșuat, iar pârâtul insistând că a restituit suma integrală a împrumutului.

Solicită încasarea din contul pârâtului în beneficiul său a împrumutului în mărime de 3329 lei, a dobânzii în mărime de 1892 lei și a dobânzii de întârziere în mărime de 5853 lei, încasarea taxei de stat în mărime de 332,22 lei și a cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 410 lei.

Prin hotărârea Judecătoreiei Fălești din 20 iunie 2012, acțiunea a fost admisă parțial și încasat din contul lui Sofroni Valeriu în beneficiul AEÎ „Doltu” datorita în mărime de 6817 lei și cheltuielile de judecată în mărime de 742 lei, în rest pretențiile acțiunii au fost respinse ca neîntemeiate.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 04 aprilie 2013, a fost respins apelul declarat de către Sofroni Valeriu și menținută hotărârea primei instanțe.

La 24 aprilie 2013, Sofroni Valeriu a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului invocă dezacordul cu hotărârile judecătorești, considerându-le neîntemeiate, emise cu încălcarea și aplicarea eronată a normelor de drept material și în contradicție cu circumstanțele cauzei.

Menționează că potrivit pct. 1.1. a contractului de împrumut, pentru utilizarea împrumutului Beneficiarul achită Asociației dobândă în mărime de 31 % anual, însă potrivit pct. 2.3., Asociația va percepe de la Beneficiar comision în mărime de 4% de la suma împrumutului acordat.

Indică că potrivit pct. 2.6 a contractului, beneficiarul s-a obligat să ramburseze integral suma împrumutului și dobânda aferentă până la 20 februarie 2010, după graficul convenit de ambele părți.

Afirmă că prin dispoziția de plată nr. 51 din 27 februarie 2009, intimatul i-a împrumutat suma de 19200, fiind perceput comisionul de 4% din suma de 20000 lei, după cum prevede pct. 2.3. a contractului, drept urmare, consideră ilegală încasarea sumei de 1596 lei cu titlu de penalitate, a sumei de 3329 lei cu titlu de datorie și a sumei de 1892 cu titlu de dobândă, deoarece dânsul a achitat integral suma de 20000 lei.

Susține că la momentul înaintării acțiunii împotriva sa, a stins integral datoria față de intimat, fapt ce se confirmă prin dispozițiile de plată anexate la materialele cauzei, din care rezultă că a achitat suma totală de 22265 lei.

Indică că instanțele inferioare în mod eronat au calculat dobânda de întârziere prevăzută la pct. 2.9 a contractului ca fiind 62%, or, în contract este indicată suma 62, iar dubiile în privința înscrisului din punctul dat, în opinia recurentului, nu pot fi interpretate în detrimentul său.

De asemenea, consideră că intimatul neîntemeiat s-a adresat cu acțiunea în potriua sa la 25 aprilie 2012, odată ce suma împrumutului era restituită integral la 23 februarie 2010, iar cu referire la prevederile art. 268 Cod civil, consideră că acțiunea în partea încasării penalității a fost depusă cu omiterea termenului de prescripție.

Insistă că atât instanța de apel, cât și prima instanță greșit au interpretat faptul că dânsul datorează intimatului Asociației de Economii și Împrumut „Doltu” careva sume de bani, în situația în care întreaga datorie a fost stinsă, respectiv ilegal au încasat de la el datoria în mărime de 3329 lei, dobânda în mărime de 1892 lei și penalitatea în

mărime de 1596 lei, mai mult că la materialele cauzei lipsește calculul acestora, drept urmare, consideră că soluția instanțelor inferioare fiind în contradicție cu prevederile legale și întemeiată doar pe afirmațiile intimatului.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Sofroni Valeriu nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cererea de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Sofroni Valeriu asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Sofroni Valeriu ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul lui Sofroni Valeriu se consideră inadmisibil.
Decizia este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Valentina Clevadi

Tamara Chișca-Doneva